

ARTISTES, TEMPESTES I PÈRDUES

Com comences a escriure una història quan les paraules falten, quan les emocions sobren i les mirades descriuen més del que cap text podria? Com comences a explicar si els sentiments, en aquells instants, prenen el control del teu cos i la memòria no era capaç de ser present en els moments més crucials, els moments que converteixen una anècdota en una història?

Recordo que era primavera, estàvem a la platja però la proximitat de la pluja ens va obligar a debatre si marxar o fer-nos companyia fins que l'aigua i el vent ens fessin córrer com dos enamorats de la vida que creuen viure en un etern musical. Ambdós sempre havíem considerat les tempestes magnífiques fonts d'inspiració que la gent no suportava però que els artistes aprofitàvem per a construir escenaris, obres d'art, música, contes i faules que anaven més enllà de la senzillesa del que tothom anomena un mal dia. Per a nosaltres, aquells eren dies gloriosos.

Aquella tarda d'abril, la màgia que ens solien transmetre els llamps i els núvols, es va esvaïr com els somriure d'un nen quan s'adona de que les seves dents de llet han estat sempre en una petita caixa a l'habitació dels seus pares. Com consoles a un nen que acaba de rebre mala una notícia? Com consoles a dos germans que acaben de perdre als seus pares?

El telèfon d'en Jordi va sonar just quan les primeres gotes d'aigua començaven a mullar-nos el front. Era una dona amb una veu molt dolça però desconeguda per a nosaltres. Era una infermera a l'Hospital Clínic de Barcelona, es deia Cèlia. La trucada va ser breu, o això em va semblar, en el moment que va pronunciar les paraules "sou els fills de la Mònica i l'Hèctor?", els dos sabíem que l'expedició no podia haver sortit bé. A partir d'aquell instant, la conversa amb aquella dona va convertir-se en una conversa sense sentit, difícil d'escoltar, dolorosa i plena de compassió i pena cap a nosaltres.

Durant dues llargues setmanes, el meu germà i jo no vam atrevir-nos a parlar sobre res que no fos música, pintura o literatura. Eren els únics tòpics que no relacionàvem amb els pares perquè tot el que en sabíem no ens ho havien ensenyat ells. Ells eren científics massa ocupats per a escoltar, veure i llegir els sentiments de la gent. També eren científics massa ocupats per recollir els seus fills de l'escola, per anar als seus primers concerts i per a venir a l'institut el dia de final de curs.

Els pares mai s'havien preocupat gaire per nosaltres, en Jordi, que és el major dels germans i un excel·lent baixista obsessionat amb el Rock & roll, es va encarregar de criar-me envoltat de bona música. Jo, expert en art i escriptura, em vaig fer càrrec d'ensenyar-li què tan gran pot ser el món quan els humans l'expandim mitjançant la imaginació, pintura i un llapis.

Tot i això, quan estaven a casa, la seva presència es feia denotar, ens explicaven aventures, històries que semblaven extreïdes d'un llibre, ens explicaven com era la seva vida fora de les grans parets que formaven casa nostra i per uns instants qualsevol diria que érem una família convencional.

El meu germà i jo vam aconseguir parlar sobre la defunció dels pares el dia que la assistenta social que ens havien assignat va anunciar-nos que en Jordi havia de convertir-se en el meu tutor legal ja que ell tenia la majoria d'edat i jo encara havia de complir els 14.

Aquell dia, vam parlar sobre com pot arribar a canviar la vida tan sobtadament. Era un tema que consideràvem molt parlat i massa utilitzat com a conclusió a pel·lícules i novel·les i ens va semblar estrany i graciós estar sucumbint a un

debat tan concorregut. També vam parlar de lo molt que es notava la absència dels nostres progenitors ara que sabíem que no estaven de viatge i que ja no tornarien a casa. Els dos ens sentíem diminuts en aquella casa tan gran i absent de vida.

Un cop signats els papers necessaris, en Jordi era el meu tutor i allò, encara que semblí insignificant per a alguns, va ser un pas important en el camí del dol cap a la recuperació. Aquella tarda va haver-hi una tempesta però cap dels dos es sentia preparat per a confrontar una cosa que ens esgotaria tant, emocionalment parlant. Ens vam prometre que el pròxim dia que els llamps i els trons decidissin fer una aparició en la pel·lícula que semblàvem protagonitzar, els faríem recuperar la nostre admiració.

Haviem pensat en odiar els dies de pluja, els havíem donat la nostre confiança, el nostre art els pertanyia, cada cançó, cada poema, cada quadre, cada conte, totes i cada una de les nostres obres mestres havien sortit de les tempestes que havíem adorat i a canvi, havien fet que els nostres pares no arribessin al port. Però la veritat era que no podíem culpar a ningú de les nostres desgràcies, i culpabilitzar a la nostre musa, no podia portar-nos molt lluny.

Recordo que era estiu, agost, el cel ens havia deixat molts mesos de sequera per poder preparar-nos per al dia en que haguéssim de tornar a la realitat dels nostres sentiments. La mort dels pares no ens havia deixat veure que ens havíem convertit en artistes que no poden crear a causa d'una tragèdia. Aquella tarda tempestuosa, vam aprendre a utilitzar l'art com a remei i a deixar que aquest expliqués què sentim quan nosaltres no podem descriure-ho, vam aprendre a transformar desgràcies en obres.

Les històries es comencen a escriure amb art, que és la millor manera de convertir mirades inintel·ligibles en paraules coherents. I quan els sentiments prenen el control i no es recorden les històries amb suficient lucidesa, només s'ha de deixar que el temps passi per després recordar-ho tot i poder transformar una anècdota en una història inèdita que marcarà el final d'una etapa i el principi d'un relat.

Mar Gascon